

▲ Marieke Westenberg: „Mensen zijn nooit af.” FOTO TON VAN DE MEULENHOF/FOTOMEULENHOF

De hobbelige weg van Marieke

Ze verkaste van het oosten naar het zuiden en woont sinds kort in Brandevoort. Psychotherapeute Marieke Westenberg (36) heeft de laatste jaren helemaal haar draai gevonden.

Ze moet zichtbaar even wennen, Marieke Westenberg. De komende anderhalf uur is zij een keer degene die moet praten over zichzelf, en niet een van haar cliënten. We zitten in haar praktijkruimte in Eindhoven, tegenover elkaar. Op een bijzettafel staat een doos tissues, precies zoals dat hoort in een praktijkruimte. Ze zit hier op dinsdagen en woensdagen, vertelt ze. De rest van de week werkt ze vanuit de Helmondse wijk Brandevoort, waar ze een praktijk aan huis heeft.

Marieke woont sinds een jaar in Helmond. Ze verhuisde een aantal jaar terug vanuit Arnhem naar Eindhoven. „Ik kreeg verkering met een Brabander. En je weet: je krijgt een Brabander niet zomaar uit Brabant, dus ik ben hierheen gekomen.” Ze lacht. „Ik vind het hier verrassend leuk, ook helemaal goed.” Er was slechts één harde eis. „Ik werd gek van de drukte in ons appartement aan de Kruisstraat. Niet te doen. Ik ben opgegroeid op het platteland, hè. Ik heb rust nodig.” Vandaar Brandevoort.

Marieke werd geboren in Hardenberg. Ze had een zorgeloze jeugd, vertelt ze. „Vrijheid, blijheid. Ik mocht heel veel. En als er regels waren dan probeerde ik ze op te rekken.” Ze grinnikt. „Mijn moeder zal nu heel hard moeten lachen. Ik was, uh..., nogal rebels. En supereigenwijs. Ik heb het haar niet altijd makkelijk gemaakt. Op school werd ik er nogal eens uitgestuurd. Ik verveelde me snel. Dan klom ik uit het raam en dan kon ik me weer melden.”

Pas na de verhuizing naar het bui-

Onder TUSSEN

ED-verslaggevers trekken de regio in op zoek naar ongewone gewone mensen en schrijven over hun ontmoetingen

door
Daphne Broers
d.broers@ed.nl

„Voordat je therapeut kan worden, moet je je eigen sores opruimen. En dus moest ik ook in therapie. Nou, ik kan je zeggen: de doorzetter in mij is ernstig op de proef gesteld.”

tengebied van Didam werd ze iets serieuzer. „Die verhuizing heeft wel indruk gemaakt, ik moest echt wennen. En ik hoorde op school niet meteen bij de ‘populaireren’ zoals eerst. Dat was even een lastige tijd.”

Maar haar paardje stond achter in de tuin, ze maakte vriendinnen en ze kon al vroeg op stap met haar broer naar de disco. „Er ging een wereld voor me open. Ik vond het daar fantastisch.”

Na het atheneum trok ze negen maanden rond door Australië en ging uiteindelijk op kamers wonen in Arnhem. „En toen, ja, toen moest ik iets gaan doen met mijn leven. En ik wist totaal niet wat. Ik had geen idee.” Haar vader opperde een studie rechten. Ze studeerde vijf jaar later af in staats- en bestuursrecht. „Maar op de eerste dag wist ik al: dit is niks voor mij. Wat een stoffige bende. Ik heb het wel afge maakt, ja. Ik wist gewoon niks anders.”

Na haar afstuderen had ze banen in de thuiszorg en als juridisch medewerker bij een instelling voor maatschappelijk werk. „En toen raakte ik van de kook. Ik kreeg overspannenheidsklachten. Ik wilde niet eeuwig wc’s poetsen en al helemaal niks juridisch.”

Op haar 27ste gooit Marieke het roer om. Ze meldt zich aan op de Nederlandse Academie voor Psychotherapie in Amsterdam. „De studie was heel confronterend. Ik ben gelijk helemaal onderuit gegaan. Maar ik wilde het zo ontzettend graag dat ik doorgezet heb. Voordat je therapeut kan worden, moet je eerst je eigen sores opruimen. En dus moest ik ook in therapie.” Ze lacht.

„Nou, ik kan je zeggen: de doorzetter in mij is ernstig op de proef gesteld.” In 2011 studeerde Marieke af en startte ze haar eigen praktijk. „Mensen zijn niet klaar als ze hier geweest zijn, mensen zijn nooit klaar of ‘af’ in hun leven. Je ontwikkelt jezelf steeds verder en als de tijd rijp is, neem je een volgende stap. Ik vind het een eer dat ik een stuk met ze mee mag lopen op hun pad.”